

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2005/2024
26.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ, из ..., чији је заједнички пуномоћник Немања Марковић, адвокат из ..., против туженог „SECTRA CONSULTING“ ДОО, Београд, чији је пуномоћник Никола Илић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 104/24 од 14.03.2024. године, у седници одржаној 26.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 104/24 од 14.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 104/24 од 14.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 104/24 од 14.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П1 43/19 од 27.09.2023. године, у ставовима првом другом и четвртом изреке, којом је дозвољено објективно преиначење тужбе и обавезан тужени да тужиоцу АА исплати – на име мање исплаћене зараде износ од 11.571,39 динара са законском затезном каматом од 01.11.2018. године до исплате;- на име неискоришћене накнаде за прековремени рад износ од 1.212,57 динара са законском затезном каматом од 01.11.2018. године до исплате и на име накнаде зараде за неискоришћени годишњи одмор износ од 13.728,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2019. године до исплате; да тужиоцу ББ исплати на име накнаде зараде за неискоришћени годишњи одмор износ од 11.440,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2019. године до исплате и обавезан тужени да тужиоцу АА накнади трошкове парничног поступка од 140.573,00 динара, а тужиоцу ББ накнади трошкове парничног поступка од 111.145,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, и погрешне

примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20 и 10/23 - други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је исплата мање исплаћене зараде, накнаде по основу прековременог рада и накнаде зараде за неискоришћени годишњи одмор. Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби чланова Закона о раду и Закона о облигационим односима, цитираних у нижестепеним пресудама, делимично је усвојен захтев тужилаца, након правилне оцене да приговор застарелости није основан, код чињенично – правне ситуације да су тужиоци у спорном периоду били у радном односу код туженог, да је тужиоцу АА исплаћена зарада у нижем износу од уговорене, да му је на име зараде за прековремени рад исплаћен мањи износ, као и да тужиоци нису добили решење о коришћењу годишњег одмора нити су користили дане годишњег одмора.

Имајући у виду природу спора, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и дате разлоге за своју одлуку, по оцени овог суда, нижестепене пресуде су донете уз правилну примену материјалног права, и у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања и околности сваког случаја. Ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Стога, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Из наведених разлога, донета је одлука као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.03.2019. године. Вредност предмета спора која се ревизијом побија је за тужиоца АА износ 26.511,96 динара, а за тужиоца ББ износ од 11.440,00 динара.

Имајући у виду да се предмет спора у овој парници не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа, у ком случају би ревизија била дозвољена применом члана 441. ЗПП, већ је предмет спора новачно потраживање, дозвољеност ревизије цени се по општим правилима о дозвољености ревизије у имовинскоправним споровима. Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не

прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**